

MICHAELA ZAMARI

Nezáleží na tom, kto komu šéfuje.
Posledné slovo má aj tak vždy...

ŠÉFOM MÔJMU ŠÉFOVI

pokračovanie príbehu Šéf môjho šéfa

MICHAELA ZAMARI

ŠÉFOM

MÔJMU ŠÉFOVI

pokračovanie príbehu Šéf môjho šéfa

Copyright © Michaela Zamari
Cover © Michaela Zamari
Design © Amanda Walker
Slovak edition © Michaela Zamari

ISBN: 978-80-973000-3-6

Ani slovník, vraj, netreba brať doslovne...
ale čo si vieme predstaviť, to sa môže stať realitou!

PRVÁ ČASŤ

PROLÓG

Bezradne som sedel za pracovným stolom v pracovni svojho švajčiarskeho pôsobiska. Môj najlepší kamarát si práve so vztýčenou hlavou vypočul výlevy môjho utrápeného srdca. Ako vždy, aj teraz zachoval nadhľad a na celú vec mi ponúkol svoj nezaujatý názor. Možno som ho nechcel počuť, ale aj tak som si ho vyslúžil...

„Nechcem ti kázať, ale mal si jej povedať pravdu. O všetkom,“ Johannes filozofoval s rukami opretými o operadlá masívneho kresla.

„A nepovieš mi, ako som jej to mal povedať? Ty sám najlepšie vieš, aká zložitá je pravda o mojej minulosti. A navyše, nedala by mi šancu vysvetliť to. Ihneď by vybuchla ako naposledy. A to som jej prezradil len tú časť, že ju dva roky neviem dostať z hlavy...“ Pochyboval som, že vysypať Nele všetko o mojej minulosti by ju nepohnalo ďaleko za hranice atmosféry.

„Mal si si vybrať menej temperamentnú kočku, kamoško,“ zabával sa na mne.

„Žiadna iná sa jej nemôže rovnať... Chcem ju, aj keby som mal prísť o rozum.“

„Nechcem ti kaziť ilúzie, ale o ten si už prišiel,“ pokračoval vo svojom úprimnom chlapeckom doberaní. Zrazu sa na chvíľu odmlčal a potom sa opýtal: „Ako sa s ňou vlastne chceš dať dohromady, keď ťa nemôže ani cítiť? Tá podhodená aférka s peniazmi ju pekne vzala. A ak mám byť úprimný, ani sa jej nedivím. Urobili z teba dokonalého gaučnera. Budeš mať čo robiť, aby si aspoň čiastočne očistil svoje meno...“

„Prosím ťa, toto mi radšej nepripomínaj. Musím na svoju stranu získať Richarda. Vlastne, na našu stranu, pretože je to viac jeho boj ako môj. Je to rozumný chlap, hádam si to nechá vysvetliť. Horšie to bude s Nelou.“

„Nemohol si jej povedať aspoň o tejto finančnej záležitosti? Ak je taká inteligentná, ako si mi ju vykresľoval, určite by to pochopila,“ premýšľal Johannes s bradou vykrútenou dohora.

Pochybovačne som pokrútil hlavou a sťažka vydýchol. „Možno máš pravdu. Nepreháňal som. Ona je skutočne skvelá. Vo svojom živote som nestretol ženu, ktorá by dokázala porozumieť veciam tak rýchlo a tak do hĺbky, ako ona... Ak by mal byť niekto schopný pochopiť môj príbeh, bola by to ona... Verím, že áno... Ale bojím sa, že ju zatiahnem do môjho sveta. A oni sa nezastavia pred ničím. Nechcem ju ohroziť. Nikdy by som si neodpustil, keby jej nejako ublížili. Fyzicky sú neškodní, ale do basy ťa za nimi vykonštruovaný podvod dostanú ešte skôr, ako si sadneš za hrací stôl. Nechcem ich podceňovať.“

„Takže, kým sa vy dve hrdličky znova uvidíte, asi sa vystrieda zopár ročných období.“

„Vďaka za podporu, kamoš, ale už mám plán. Zabezpečil som, aby to bolo skôr,“ povedal som odhodlane.

Johannes sa zvedavo narovnal. „Tak ma pouč – ako na to?“

„Neschválil by si mi to.“

„Ok,“ ruky dal do obranného postoja, „tak mi to radšej nehovor.“

Dvere na mojej kancelárii sa otvorili. „Ahoj, braček. Máme hodinu, kým pôjdeme otvoriť tvoju novú kliniku. Chcem počuť každý detail o posledných troch týždňoch,“ usmie-

vala sa od ucha k uchu moja milovaná hnedovláska. „V telefóne si znel ako baba.“ Johannes sa už zabával na môj účet, keď si moja sestra uvedomila, koľko minút má hodina. „Stíhame to?“

„Ahoj, Kristy,“ vstal som a vrúcne ju objal. „A ideme otvoriť našu kliniku. Zpracuj na správnych zámenách,“ doberal som si ju. Stále sa nevedela stotožniť s tým, že kliniky máme pod patronátom spolu a každá jedna je naším spoločným dielom, odkedy prevzala veľkú časť mojich záležitostí v zdravotníctve. Keď doštuduje, čaká ju posledný semester, tak tento biznis prenechám iba jej.

„Nepoučuj! Dobre?“ vyhréšila ma v slovenčine a zamračila sa na mňa.

Johannes ju nasledoval. Nemal rád, keď sme komunikovali v jazyku, ktorý si ešte neosvojil.

„Vieš čo,“ pozrel na mňa Johannes, „rozmyslel som si to, už chcem vedieť, čo si zas vyviedol.“

Od srdca som sa zasmial. Neskoro sa zobudil. A možno to tak bolo dobre. Aj keď bujarú oslavu tridsiatky už máme obaja za sebou, za moje nápady by ma zvozil ako malé decko.

„Čím menej ľudí o tom vie, tým menej ma bude žrať svedomie. Vidíme sa neskôr, braček,“ s úškrnom som mu podal ruku a odišiel riešiť rodinné i pracovné záležitosti...

1. KAPITOLA

Zobudil ma šialený buchot. Ktosi neprístojne tľkol hánkami ruky na drevený podklad vchodových dverí a nervami skomponovaná melódia sa mi vonkoncom nepáčila.

Rozospato som sa dotackala do chodby. Bola som príliš unavená, aby ma sprevádzala obozretnosť, tak som otvorila dvere bez predchádzajúcej kontroly cez ich prieszor.

Pred zlepenými očami sa mi zjavil Tomas Leroy. V celej svojej kráse a plne vyzbrojený.

Viem to, lebo pohľad mi v sekunde skĺzol k jeho nohavičiam.

Nestihla som vychrliť ani výčitky, ani štiplavé poznámky na nevítanú návštevu.

Sám sa pozval dnu, nanominoval sa do mojej skromnej predsiene a schytil ma ako zviera. Opäť som nestihla ani ceknúť, už mi netrpezlivo vyzliekal pyžamový živôtik a rozťahoval nohy.

V jednej minúte si zvliekol nohavice a v druhej som už sedela na komode s topánkami.

Mala som sucho v krku. Všetka vlhkosť z môjho ospalivého tela sa sústredila medzi stehná a netrvalo dlho, vedomie sa začalo prebúdzat' spolu s natešeným libidom.

Kým som si ako-tak uvedomila, čo sa deje, už sme boli uprostred sídliska, polonahí, s divákmi naokolo a vydráždení ako primáti.

Rozpaky na seba nenechali dlho čakať. Som za, pokiaľ ide o skúšanie nových vecí, objavovanie nepoznaného či zdravé experimentovanie... ale sex na verejnosti?

To mi príde už trochu cez...

Leroy na moju bezradnosť nebral ohľad.

„Bože, veď cudzí ľudia navôkol sa na nás pozerajú ako vyorané myši! preblesklo mi mysl'ou.

Za okamih som zahodila všetky morálne zásady a etický kódex letel do najbližšieho kontajnera na odpad.

Čert to ber, hlavne nech som pri tom aj ja.

Alebo skôr v tom – uprostred diania, v epicentre Leroyovej túžby.

Bezbranná, spustošená Leroyovou animálnou nenásytnosťou, zahalená len do žiadostivosti, som sa opierala o múrik. Lepšie povedané, Leroy ma oň opieral, na zbytočný komfort nebol čas.

Pot sa mi rozlial po krku a odhalených prsiach.

Vybral z nohavíc svoj vzrušený nástroj tvrdý ako skála, odhodlaný podrobiť si moje roztúžené vnútro.

Vrazil ho do mňa tak hlboko, až ma premkla hanba a s ostychom som vykrikla. Stačili by mu dva pohyby a rozpadla by som sa pod vplyvom energie, ktorú do mňa tak ochotne vložil.

Na ten krik som sa zobudila a precitla vo svojej izbe.

A to bola moja najväčšia a jediná sexuálna aktivita od rýchlovky v pracovnej kuchynke...

2. KAPITOLA

Po premrštenej ukážke šialenej fantázie prebývajúcej v mojej hlave som nevyhnutne potrebovala sprchu.

Blesková analýza bez nutnosti odborného snára dospela k záveru, že som akurát tak nadržaná z dočasnej sexuálnej abstinencie a sex na verejnosti mohol predstavovať strach z verejného prejavu. Alebo to bol iba obyčajný neškodný sen, aký sa sníva tisíckam ľudských jedincov takmer každý deň. Musím však skromne dodať – nestá-žovala by som sa, ak by ma pamäť ušetrila spomienky na spleť predstáv, ktoré si po prebudení málokedy pamätáme.

Skutočnosť, že sa v mojich snoch objavil Leroy, som už niekoľko dní brala ako nevítanú rutinu.

Po rozhovore s Richardom, deň po mojej výmene názorov s dočasným šéfom môjho šéfa – Tomasom Leroyom, Leroyovu tvár vystriedalo fantazírovanie o tom, či by mi pristal trestanecký dress code.

Spomienky zabľúdili ku dňu nasledujúcemu po rozlúčke s Leroyom.

Celú sobotu som v myšlienkach opovrhovala jeho zvráteným charakterom, nehodným prívetivého slova, až mi v nedeľu ráno zavolať Richard a zvyšok víkendu som opovrhovala sama sebou.

V princípe mi nepodal vysvetlenie, aké som žiadala, len sa ma snažil presvedčiť, ako sa v piatok hlboko mýlil a všetko je inak...

Chaos v mojej hlave mu udelil šancu. Ale len preto, že je to Richard a človek ako on by nepreháňal svoju rodinku na opačnú stranu Bratislavy, keby nešlo o niečo dôležité.

Aspoň som tým chlácholila svoje zmätené ja.

Stretli sme sa v kaviarni kúsok od môjho bydliska. Richardova manželka Tatiana vzala malého Oliverka na blízke ihrisko a Richard spustil svojím typickým monotónnym hlasom. Napriek jednotvárnosti tichého hlasového prejavu jeho monológy vždy stáli za to. Aj ten dnešný.

„Tomas nie je taký, za akého som ho pasoval na základe nespoľahlivého zdroja.“

„Hm,“ obdivne som pridvihla bradu, „ako familiárne... už je z pána Leroya Tomas.“

Richard privrel oči nad mojou detinskou poznámkou a nenechal sa rozladiť.

„Tak čo je teda Tomas zač?“ nabádala som ho k pointe.

Sedeli sme oproti sebe v širokých kreslách moderného podniku.

Richard suverénne pokračoval. „Povedzme, že je dobrý v tom, čomu sa kedysi venoval, ale teraz sa tomu už nevenuje, lebo chce byť dobrý.“

Zlosť sa vo mne zbierala na kopy. Rástla a rástla. Strpenie už dávno vystrnadila zo svojho kráľovstva.

„Zbožňujem tie tvoje kvalitatívne slovné prešmyčky.“ Moja trpezlivosť už pomaly pretekala cez okraj pohára. „Nemôžeš mi už poslať číslo na svojho dílera, aby som sa dostala na tvoju myšlienkovú úroveň a aby sme mohli pokračovať v tejto ohromne konštruktívnej debate?“

Ani som to nedopovedala a Richard ma prebodol ostrým pohľadom. Uvedomila som si, že som možno trochu prestrelila, ale on by si tiež mohol uviesť, že ma k tomu

dohnal sám. Keby nás niekto počúval, ťažko by vydedukoval, že sme vo vzťahu šéf a podriadený.

Nad neprimeranou drzosťou z mojej strany sa pre dobro nás oboch nepozastavil. Vedel, že na mojom rozhorčení má svoj veľmi veľký podiel.

„Celé som to poňal z fatálne nesprávneho konca. Tomas Leroy v tejto historke nehrá zloducha,“ mädlil si ruky a zanietene prehovoril hlasom typickým pre úspešného vyšetrovateľa. Richard už zjavne poznal celú osnovu tejto nepríjemnej a čudnej záležitosti, ba priam sa tešil, ako sa so zisteniami podelí s niekým zainteresovaným.

„Celé je to úplne inak, ako sme sa domnievali.“

Civela som na neho, čím sa len potvrdila moja nezmenená nechápavosť.

„Nikdy som nebol v takých sračkách, z akých ma práve teraz Leroy ťahá,“ zase sme boli pri priezvisku. Viac ma ale prekvapil výber hanlivých slov vychádzajúcich z Richardových úst. Je pravda, že pri kriminálnych historkách to znie lepšie.

Richard sa dokonale vžil do role. „Ani by som nikdy nepovedal, že niekoho dokáže nezištný čin uplatiť viac ako štedrá peňažná odmena. A vieš, že ja som držgroš, takže nehovorím o štvorciferej pláci.“

„Počkaj,“ zastavila som jeho nikam nesmerujúci monológ. „Ešte raz a prosím ťa o čo najmenej sofistikované vysvetlenie. Snažím sa to celé pochopiť, už som zapojila aj bunky, ktoré nemám, takže zatiaľ mi veľmi nepomáhaš,“ informovala som ho o náročných analýzách prebiehajúcich v mojej mysli.

„Takto,“ spojil si dlane bruškami k sebe do tvaru trojuholníka. K tomu pridal tón, ktorý je svojím výskytom skôr

vzácnosťou ako bežnosťou, a s hlbokým záujmom i nadšením sa pustil do druhého pokusu.

„Nemôžem ti objasniť všetky zamotané fakty, pretože podľa Tomasa by to nebolo bezpečné, čo vzhľadom na okolnosti rešpektujem, no stručne a jasne – mýlil som sa,“ zvolal veľkolepo a dlane zavesil na mohutné bočnice kresla, akoby tým malo byť všetko ozrejmene.

„Ok,“ snažila som sa spracovať Richardovu stručnosť, „keď som nepriamo naznačila, že máš podávať informácie viac laicky, nemyslela som – zostručni ich na nič nehovoriaci úzus.“

Zagúľal očami. Mysľou už bol isto v závere triumfálneho rozuzlenia zápletky, kým ja som sa neúspešne snažila zachytiť aspoň prvé dejstvo.

„Nebola si prostredníkom pre pranie špinavých peňazí.“ Richard na mňa hodil vlúdny pohľad. Stále málo.

Na pár sekúnd som sa odmlčala a zahĺbila sa.

„Prečo mi teda poslal tie peniaze? Nikdy som neašpirovala na rolu spolupáchateľa pri finančných podvodoch, ale hoci by ma to mohlo dostať do basy, znelo to ako jediné rozumné vysvetlenie,“ zamýšľala som sa nahlas.

„Som rád, že vo všetkom negatívnom hľadáš niečo pozitívne,“ prehodil sarkasticky. „Tie peniaze ti vraj naozaj poslal preto, že trochu scvokol z náklonnosti, ktorá narúšala pracovný kódex. Chcel si overiť, ako s nimi naložíš,“ zagúľal očami.

„Aké prosté,“ odfrkla som. „Stále som však nedostala odpoveď, ktorú chcem.“

Richard si usrkol z čučoriedkového džúsu, ktorý pred neho postavil čašník. „Nie je dôležité dostať, čo chceme, ale nedostať, čo nechceme,“ žmurkol na mňa svojím premúd-

reným výrazom.

Nečakala som, že sa z neho zrazu stane Leroyov spiklec. Vybral si nesprávny čas na žarty. Vedel však, že si to môže dovoliť.

„Nelííí...“ zašvitoril Oliverko s rozpaženými rukami a rútil sa ku mne.

„Prepáčte, ale on nechcel ihrisko, ale Nelu,“ vysvetľovala nám Tatiana, zbierajúc zo zeme Oliverkovu šiltovku a bundu.

Jediný mužský jedinec, ktorému naozaj nemôžem povedať nie.

Tatiana sa vyčerpane zložila na voľné kreslo a jej podarený manžel vystrúhal spokojný úsmev.

Silno som objala šéfa Richardovej rodiny a svojmu šéfovi venovala jeden neústupčivý pohľad – my sme spolu ešte neskončili.

Od tohto nič nevysvetľujúceho vysvetlenia som podozrenia o Leroyovej kriminálnej stránke posunula do úzadia a každý večer zvädzala boj so spomienkami na vety – ‚Si iná ako som čakal...‘ a ‚Tak som to nemyslel...‘

Reinkarnácia myšlienok ma už zabíjala. Akonáhle som nejaké pochovala, razom boli naspäť a ešte v horšom šate. Z úvah začínajúcich *Čo ak* by som si dokázala vytapeť celý byt, keby som ich zhmotnila.

Ešte nikto si nevydobyť toľko mojej pozornosti za taký krátky čas. Keď opomeniem tehotenstvo, ktorému sa žiadny chlap nevyrovná. Obzvlášť, keď...

Bolo to len pätnásť dní, ale intenzívnejších ako celé tri roky môjho jediného vážneho vzťahu. Ani okorenený rok

s Nikom, ktorý predchádzal stretnutiu s Tomasom, sa týmto dvom týždňom nemohol vyrovnat'.

Keď ma chytil, moja dlaň zapadla do tej jeho, akoby boli vytvorené jedna pre druhú. Keď sa usmial, prehnali sa mnou také príjemné pocity, aké som jakživ nezažila. Vlastne, keď načriem do minulosti, kam až mi pamäť dovidí, raz, jediný raz som ten pocit už zažila. Keď som pod srdcom nosila dieťa. V jednom momente som precítila mix emócií. Bála som sa, ako to všetko zvládnem, čo mi budúcnosť s tým drobcom prinesie, no zároveň som sa nevedela dočkať, kedy sa môj svet vďaka nemu zmení na čosi skutočné, čosi, kvôli čomu sa oplátilo dýchať vzduch na planéte Zem v dvadsiatom prvom storočí.

Niečo pravé, skutočné, čisté, magické.

A presne tak som sa cítila, keď som videla úsmev Tomasa Leroya a vedela som, že v tej chvíli ho venuje iba mne.

Zachvela som sa aj pri spomienke, ktorú som mala živo v pamäti. Ten deň, keď sme s Tomasom vzali von malého Oliverka. Aj bez nutnosti trojrozmerných novin Harryho Pottera som si ho dokázala predstaviť dokonca štvorrozmerne.

Ako sa mi jemný vietor pohrával s vlasmi a nútil ma jednoducho si ich upravovať. Ako som sa na Tomasa hnevila za ranný výstup a zároveň bojovala s neodbytným nutkaním vrhnúť sa na neho a pobožkať ho. Ako sa slnečné lúče odrážali od vyleštených okien obchodných budov a svietili drobcovi do očí. Aj to, ako Tomas podchvíľou zažmúril oči, no jeho kútiky úst naďalej zotrvali v úsmevе, ktorý smeroval ku mne a vysielal tým viac ako len – zachráň ma, ten malý Forrest je nezmar.

Ten zvláštne intímny moment, keď sme v aute aj s Lia-
nou zhodnotili náš rodinný život a všetci traja sme pres-
ne vedeli, o čom hovoríme, aj keď sme nepoznali všetku
skutočnosť, ktorá tých druhých viedla k takým skeptic-
kým myšlienkam. Nič som o ňom nevedela, a predsa som
sa cítila tak oprávnená, akoby sme na malý moment pat-
rili k sebe, a jeden druhému navzájom. Také skutočné.
Také naivné.

Silné momenty, ktoré sme za tie dva týždne mali, boli
príliš nádherné a ohromujúce, priam pridobré na to, aby
sa mohli odohrať v skutočnosti. Stavila by som sa, že na
moment som sa ocitla v paralelnej realite, v ktorej bolo
možné, aby mi do života vstúpil niekto výnimočný, kto by
môj svet nenechal opäť ľahnúť popolom, ale naopak,
ochraňoval by ho. Jedno som sa však za posledné roky
naučila. Ak svoje šťastie, či skôr zdravý rozum, lebo ho-
voríť o šťastí je v mojom prípade celkom sarkastické, ak
si ho neochránim sama, nik iný to neurobí. Na to by som
dala krk.

Moja hlava išla prasknúť od pretlaku dotieravých myšlie-
nok. Na jednej strane uisťujúca otázka, či som urobila
dobro a či je Leroy naozaj ten istý druh muža ako bol môj
bývalý priateľ. Ten totiž nechcel prijať moje skutočné ja,
ale žil so svojou vykonštruovanou predstavou mňa ako
dokonalejšej bytosti, ktorú by bral všetkými desiatimi. Na
druhej strane váhavé pochybnosti, či som príliš nepred-
biehala a či by mi vyvrátil moje unáhlené závery.

A tieto dve protichodné úvahy mi nedali spať.

Stále však nerozumiem, ako je možné, že som nikdy

nič také silné necítila, napriek tomu, že som bola roky vo vzťahu, o ktorom som si väčšinu času myslela, že je celkom šťastný. Myslím, tak skutočne. Napokon tak umelo.

Asi sa to nedá nijako logicky zdôvodniť. Minimálne ja to neviem. Na niečo také neexistujú vzorce a výpočty. Hoci, v matike som nikdy nebola jednotka, toto by neprepočítal Einstein, Jobs a možno ani Hawking. Ale nechcem im krivdiť. Možno som len neskutočná krava...

Nechcela som o tom, čo sa stalo, hovoriť takmer týždeň. Nik sa nepýtal, len naplnil externý disk najnovšími filmami a pár dní sme mali filmový maratón.

Nik a jeho filmmánia sa stali dočasným lazaretom pre moje myšlienky.

Bol pri mne, keď som ho potrebovala a netlačil na pílu, hoc mi dal jasne najavo, že stále túži po obnovení dohody. Dúfala som, že ide len o neškodné rozmazy jeho libida a s tým som sa patrične stotožnila. Pravdepodobne i on.

Gabi som povedala ako prvej, čo sa v Predictors odohralo, aj to len pod vyhrážkou, že ak to nevyklopím, tak zavolá našej terapeutke. Nátlak na mňa nikdy nezaberá, s výnimkou tejto tmavovlasej rafinovanej ženskej, ktorá ho vie správne a cielene načasovať.

Ešte v ten večer sa k nám pridala Liana a po mojom monológovi mi obe poriadne vyčistili žalúdok.

Vraj nemôžem zovšeobecňovať z jednej skúsenosti s mojím nepodareným bývalým. Gabi síce uznala, že sa história môže zopakovať, no Liana sa okamžite chopila úlohy Leroyovho obhajcu. Okrem toho, že ju doslova nahnevalo to, ako som ho nenechala dohovoriť, aj keď si